

Novica Novaković

Živahno in prijetno

1

na drugi strani železnih rešetk. na temni strani lune.
ledeni ptič. leti skozi turoben tunel, v katerem s stropa
kaplja škrlatna kri. pomešana z žolčem. nebo je daleč.
podivjano morje zaliva vrhove stolpnic. v možganih

domujejo samo še grozljive podobe. ptič s svojim
zlatim kljunom pobira ostanke izmaličenih teles. iz
razbeljene grmade se usuje zvezdni prah, v stopinje
se razlije temna sluz. bojiš se. ne moreš za mano.

2

glasovi na podstrešju so obmolknili. temačni gozd vabi na očem skrito jaso. srce se skrči in dih zastane. medved se dvigne na zadnje tace. razdaja darove in njegov glas je prijazen. do drugih. s kremplji mi

strga kožo z obraza in razpara vrat. v zalivu ni več nobene jadrnice. počasi se zaprejo zlata vrata in pod mogočnimi koraki umirajo neznanci. samo enkrat zamahnem s srebrnim mečem in vse pade.

3

zažvižgam proti nebu. zid je previsok. preko njega priplezajo kuščarji s strupenimi jeziki. in roji sršenov za njimi. zapolnijo hiše in mesta in travnike in polja. smola se stopi. smrčki belih kužkov zavohajo strah,

ki prekriva Zemljo. nočem na podstrešje. sluzaste podgane plezajo po strehah. medved odkoraka in za njim ne ostane niti praznina. glineni vrči so polni smrdljive usedline in temnega blata. vrelca ni več.

4

svetleča krogla vstopi v tvoje telo skozi pore v koži, nekako te zapolni in sedaj se bleščiš. tople dežne kaplje se odbijajo od tebe. zlepljeni lasje prekrijejo Ljubljano. hiše, bloki in ulice dremajo. v predverju

moje lobanje so polja in travniki. po njih se podijo jeleni. v nekaterih dušah je neskončno bogastvo. beli oblaki so posuti z divjimi jagodami. poljube stkem v nevidno pajčevino. z njo prekrijem svet.

5

hrček se izvije iz sluzaste mreže. otroški smeh, obraz, poškodovan s kislino. lešniki v pesti in polna dlan poljubov. vešča z barvastimi krili. jeklo v sijoči rami. krik in strah v izbuljenih očeh. rosa na vratu, neprepoznaven

glas se skobaca iz grla. izvir usahne, nebo se skrči. temna zvezda pade v globino, kjer črno brezno dolgo čaka nanjo. reke, jezera in morja isti hip zavrejo. smola se razlije in ujame živa bitja. v jantar zvita čakaš snežno odrešitev.

6

vrtnica z dolgimi in ostrimi belimi trni se vije okoli reber. zapornica na zlatem polju. za njo žerjavica v nedogled. na mizi sveča, ki počasi ugaša. v kotu past, v katero se duša ulovi. v brozgi do kolen poslušam vpitje

iz daljave. podivjana čreda bizonov prekine mir. obrnem glavo, sneg prekriva zemljo. poslednji mamut pade na kolena. vlažne gube v mozaiku strešnih oken. oblika tvojih prsi je merilo, ki potrjuje, da je svet še vedno svet.

7

odtis stopala v mokrem cementu. pokopališče pri Ranjenem kolenu. stari kamniti nagrobniki. prosojna milina izginja. v svetlobi sonca si zatiskamo oči. in ko napoči trenutek pred nevihto, padajo maske,

padajo oblaki. v srebrni kletki sova s smaragdnimi očmi brezupno čaka odrešitev. priznam. da o botaniki nima pojma, prav tako ne o zoologiji. pocinkana lobanja ne oddaja valov, kovinsko srce se stopi in razpade.

8

razpokana krila, plesnive kleti, lepljiva smola. z leti je vsega preveč. preveč je stvari, navlake in izgubljenih priložnosti. preveč preteklosti. roke in noge so zvezane z jeklenimi vrvmi, na konicah prstov je odtis tvoje kože.

prosim, naj veter prezrači mojo glavo, naj svetloba oblije mojo notranjost. rad bi žarel kot ognjena kroglja. naj se sončni žarki razlijejo in prebodejo najbolj skrite koticke. naj zadiši po svobodi, divjini in vznemirjenju.

9

kofein. vanilja in cimet. kolač zadiši. na žametni postelji ležijo majhni škrti, iz njihovih čepic švigajo plameni. stopljena čokolada se razliva po strehi modre hiše. v ogledalu so samo odsevi senc. to

smo mi. samo še obrisi, brezoblični, brez teles. pav razširi svoj mogočni rep in barve se v trenutku spremenijo v kalejdoskop. ptica preleti dolino. v temi se prikaže tvoj odsev. vrbe zadrhtijo in dih zastane.

10

diamantni hrošči plezajo po lestvi. prazen prostor
zapolni tišino. kovinske kocke lebdiijo med nama.
kako naprej? preveč je svetlo, da bi lahko videl. da
bi lahko zagledal. stanovanje je prazno. samo na

hodniku so prikazni. prepih je opravil svoje. lepljivi
odtisi in mucke v rumeni košari. slon na tapeti.
veverice med krošnjami, zastale na pol poti. nebo
je skupno in barve pod njim, združene v tolmunu.

11

zaprem oči. letim z razprtimi krili iz svile. višave
so brezmejne. v rahli sapi zažarijo gore. medena
pravljica tam obvisi na nitki. medzvezdje vabi večče
in metulje. milni mehurčki v vejah starih iglavcev.

puhasta mehkoča ti pričara nasmeh. se spomniš?
morda samo za hip? med budnostjo in sanjami
je prostor, kjer smeh in kriki skupaj zaživijo. čas
obstane. vse je fluidno in prosojno. svet se razleti.

12

kapljice na snežno beli koži. počasi spolzijo v vdolbine. tam so skrite, skušam jih doseči. čisto zlato. razpete mreže lovijo utrinke. ledeniki se topijo, za njimi ostajajo krvave rane in neskončne brazgotine. ure

se ustavijo. groza se razlije čez nebo. ujete misli plapolajo v vetru. kje si, čarovnija? kje? utrujena duša išče drugo polovico. stopnice vodijo dol v globino. narava se zapolni s hrepenenjem, srce se usloči.